

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123208918
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hirková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123208918.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hirkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt C. D. E. X, XXX XX B., právne zastúpenému: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, F.; skráteneý názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 09, IČO: 53 255 739, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/107/2023-76 zo dňa 05.03.2024, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výrokoch II., III. a IV. a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

I. Súd určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 7109801914, zo dňa 05.10.2017, uvedená v časti Vyhlásenie klienta, v znení: „Klient berie na vedomie, že CFH ako prevádzkovateľ na základe dobrovoľného súhlasu dotknutej osoby: b) Osobné údaje Klienta uvedené v Zmluve poskytuje svojej ovládajúcej osobe VÚB, ako aj osobám zo skupiny s úzkymi väzbami k VÚB v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, vrátane spoločnosti Intesa Sanpaolo Taliansko, za účelom interného výkazníctva, zvýšenia kvality služieb, marketingové účely, účely vyhodnotenia rizikového profilu Klienta, vymáhania prípadných záväzkov Klienta po splatnosti. Platnosť súhlasu je 10 rokov od doručenia návrhu na uzatvorenie Zmluvy, pričom Klient berie na vedomie, že svoj súhlas je oprávnený odvolať najskôr po jednom roku od zániku predmetného záväzkového vzťahu alebo od udelenia súhlasu pre prípad, že sa Zmluva neuzatvorí, a to písomným oznámením doručeným na adresu Spoločnosti.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 7109801914, zo dňa 05.10.2017, uvedená v časti Ostatné zmluvné podmienky a dojednania, bod 8. Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta, odsek 8.1 Zmluvná pokuta, v znení: „V prípade omeškania s úhradou jednotlivých Splátok je Klient povinný uhradiť Spoločnosti Zmluvnú pokutu vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. z dlžnej čiastky za každý aj začatý deň omeškania. Výška zmluvnej pokuty sa rovná priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenej podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania navýšenej o 10 percentuálnych bodov ročne, pričom nesmie prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa uvedeného nariadenia vlády.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 7109801914, zo dňa 05.10.2017, uvedená v časti Ostatné zmluvné podmienky a dojednania, článok 11. Všeobecné

ustanovenia, bod 11.3, v znení: „Klient podpísaním Zmluvy súhlasí, že komunikácia medzi ním a Spoločnosťou prostredníctvom elektronických médií bude Spoločnosťou zaznamenávaná a môže byť použitá ako dôkaz v prípade reklamácie alebo sporu.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Zistený skutkový stav právne posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z.

3. Rozsudok odôvodnil tým, že druhá neprijateľná zmluvná podmienka uvedená vo výroku II. rozsudku umožňuje aj napriek možnosti zosplatnenia celého úveru aj možnosť duplicity sankcie (okrem úrokov z omeškania), spočívajúcej v navýšení zmluvnej pokuty. Vo vopred pripravenom texte žalovaného absentuje vôľa zmluvných strán dohodnúť sa na povinnosti dlžníka platiť takúto sankciu bez ohľadu na to, že žalobca ako klient mal podľa predtlaču zmluvy prehlásiť, že súhlasí so zmluvnou pokutou, všetko v snahe získať úver. Dlžník - žalobca nemal nijakú možnosť túto zmluvnú podmienku ovplyvniť. Uvedená finančno - mocenská prevaha dodávateľa nad spotrebiteľom, zvlášť za situácie vopred dodávateľom nakoncipovanej zmluvy, je neprípustná. Nedošlo k jej individuálnemu dojednaniu. Uvedená zmluvná podmienka bola viacnásobne právoplatne judikovaná ako neprijateľná (napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 3/2011 z 28.9.2011, sp. zn. 18Co 107/2017 z 9.5.2018, sp. zn. 8 Co 23/2017 z 20.2.2018, sp. zn. 22 Co 51/2018 z 18.12.2018).

4. Vo vzťahu k tretej neprijateľnej zmluvnej podmienke uvedenej vo výroku III. konštatoval, že dodávateľ je zvýhodnený aj bez súhlasu spotrebiteľa zaznamenávať komunikáciu, ktorá následne môže byť potenciálne spôsobilá pôsobiť ako dôkaz voči spotrebiteľovi, čo stavia dodávateľa do informačne a dôkazne nepochybne výhodnejšej pozície ešte predtým, ako by nejaký súdny spor vôbec vyvstal. Táto zmluvná podmienka bola právoplatne ustálená ako neprijateľná v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16 Csp 112/2022.

5. Proti tomuto rozsudku, výrokom II., III. a IV., podal odvolanie žalovaný, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietne resp. ho zruší a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Vo vzťahu k výroku II., zmluvnej pokute, namietal, že odôvodnenie rozhodnutia je nejasné. Nie je zrejmé k akému „navýšeniu zmluvnej pokuty“ by malo dôjsť, za akých podmienok a ani nie je zrejmé, ako k takémuto záveru súd dospel. Citované rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, na ktoré poukazuje súd, sa týkajú úplne odlišného znenia zmluvnej pokuty ako v prejedávanom prípade. Rozhodnutie preto považuje za nepreskúmateľné. Zmluva v časti 8.1 uvádza iba základný výpočet zmluvnej pokuty, pričom vo vzťahu k výške zmluvnej pokuty výslovne odkazuje na platnú právnu úpravu, ktorou je nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. (ďalej aj „nariadenie“), ktoré vykonáva aj ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nasledovne: „8.1 ... je Klient povinný uhradiť Spoločnosti Zmluvnú pokutu vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. z dlžnej čiastky za každý aj začatý deň omeškania“. Žalobcovi mohla byť v prípade omeškania uložená zmluvná pokuta vo výške najviac trojnásobku úrokov z omeškania (limit stanovený v čl. 8.1 zmluvy odzrkadľujúci ust. § 3a ods. 1 nariadenia). Zároveň mohla byť ukladaná najviac do výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, čo je vyjadrením limitu ustanoveného v prvej vete ust. § 3a ods. 3 nariadenia, na ktoré zmluva odkazuje. Žalovaný v zmysle bodu 8.3 zmluvy zúžil svoje oprávnenie vyplývajúce z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prospech spotrebiteľa tak, že úrok z omeškania bude požadovaný až po tom, čo zmluvná pokuta dosiahne výšku poskytnutých peňažných prostriedkov. Úrok z omeškania je až následnou sankciou v súlade s druhou vetou ust. § 3a ods. 3 nariadenia, a to vo výške stanovenej ust. § 3 nariadenia, teda vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Tento úrok z omeškania môže byť v zmysle ust. bodu 8.3 zmluvy ukladaný až po tom, čo zmluvná pokuta dosiahne výšku poskytnutých peňažných prostriedkov (t.j. limit stanovený v prvej vete ust. § 3a ods. 3 nariadenia). Je preto zrejmé, že pri omeškaní dlžníka dochádza k uplatňovaniu zmluvnej pokuty vo výške stanovenej nariadením vlády (bod 8.1 zmluvy) až do okamihu dosiahnutia jej výšky rovnajúcej sa istine úveru (bod 8.3 zmluvy). Do tohto okamihu nie je možné (bod 8.3 zmluvy) uplatniť úrok z omeškania. Po tomto okamihu zase dochádza výlučne k uplatňovaniu úroku z omeškania, nakoľko 1. výška zmluvnej pokuty bola vyslovene dohodnutá vo výške stanovenej nariadením vlády, 2. nariadenie

vlády zakazuje uplatňovanie zmluvnej pokuty od okamihu kedy dosiahne istinu úveru a zároveň 3. úroky z omeškania sa môžu podľa zmluvy uplatňovať až keď zmluvná pokuta dosiahne výšku istiny úveru. V súvislosti s ust. bodu 8.1 zmluvy a 8.3 zmluvy uviedol, že totožnú zmluvnú podmienku aj s jej vzťahom k úroku z omeškania posudzoval Odbor ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska, a to na základe podnetu Okresného súdu Humenné, ktorý tak konal v nadväznosti na pokyn Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 1CoCsp/25/2022. Poukázal na čl. 1 ods. 2 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď označil zmluvnú podmienku výslovne odrážajúcu záväzné zákonné ustanovenie za neprijateľnú. V prejedávanom prípade bola dohodnutá výška sankcií v rovnakej výške ako je stanovené v nariadení. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.01.2023 sp. zn. 4Cdo/191/2022. Ak súd svoje rozhodnutie založil na konštatovaní neprimeranej výške zmluvnej pokuty, ktorá pritom bola dohodnutá v rovnakej výške ako stanovuje nariadenie (doslova ho prevzala), zvolil v danom prípade neprípustný výklad contra legem, čím sa dopustil závažného interpretačného a judikatórneho excesu. Ak súd dospel k záveru, že po zosplatnení úveru nie je možné voči zmluvnému dlžníkovi uplatňovať sankcie, túto svoju úvahu rovnako nevysvetlil.

7. K zmluvnej podmienke vo výroku III., zaznamenávanie elektronickej komunikácie, uviedol, že súd sa ani jedinou vetou nezaoberal skutočnosťou, že napadnuté zmluvné dojednanie je okrem iného vyjadrením zákonnej požiadavky na riadne vybavenie reklamácií podľa zákona o ochrane spotrebiteľa ani ďalšími tvrdeniami žalovaného. Práve prípad, ak by žalovaný nemohol použiť zaznamenanú elektronickej komunikáciu, by naplňoval predpoklady nekalosúťažného konania, nakoľko by dôkazné bremeno zaťažovalo práve spotrebiteľa. Občiansky zákonník v rámci demonštratívneho výpočtu neprijateľných zmluvných podmienok určuje ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá „obmedzuje prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana“. To však nie je tento prípad. Elektronickej komunikácie medzi bankou a klientom je vyjadrením bankového tajomstva podľa ust. § 91 ods. 1 zákona o bankách. Poukázal na ust. § 93a ods. 3 zákona o bankách. Zaznamenávanie elektronickej komunikácie je vyjadrením účelu ochrany a domáhania sa práv banky alebo pobočky zahraničnej banky voči ich klientom, účelu zdokumentovania činnosti banky a pobočky zahraničnej banky, prípadne aj na účel na plnenie si úloh a povinností bánk a pobočiek zahraničných bánk podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov, pričom za takýto osobitný predpis je nepochybne potrebné považovať aj zákon o ochrane spotrebiteľa. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že banka môže zaznamenávať a aj uchovávať všetky informácie a doklady o záležitostiach týkajúcich sa klienta banky, pričom je na to oprávnená aj bez súhlasu dotknutej osoby. Je preto zrejmé, že napadnutá zmluvná podmienka nespĺňa základný predpoklad na určenie neprijateľnosti, a to zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Len v prípade ak je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve, je možné dospieť k záveru, že došlo k naplneniu predpokladu značnej nerovnováhy (Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 21.03.2013, RWE Vertrieb, C- 92/11 (bod 26)). Poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/13/2023 zo dňa 20.10.2023. Napadnutá zmluvná podmienka preto nemôže byť vyhlásená ako neprijateľná.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zmluvná pokuta predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 OZ a § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Ide o zmluvnú pokutu za akékoľvek každé omeškanie. Zmluvné ustanovenie nepočíta ani so žiadnymi prípadnými objektívnymi dôvodmi na strane spotrebiteľa, resp. s dôvodmi ktoré spotrebiteľ nezavinil. Limitovaná nie je ani vo výške súčtu všetkých nesplatených splátok po odpočítaní zostatku istiny. Takto formulovaná zmluvná pokuta je neobmedzená a môže byť účtovaná žalovaným jednostranne, podľa vlastnej úvahy. Neobstojí rovnako ani tvrdenie, že má ísť o preklopenie znenia právneho predpisu do zmluvy, keďže nejde o kogentné ustanovenie (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-598/21). Napadnuté dojednanie veriteľovi umožňuje sankcionovať omeškanie spotrebiteľa zmluvnou pokutou v rozsahu súčtu všetkých sankcií za omeškanie, medzi ktoré patrí okrem iných aj úrok z omeškania. Nárok na úrok z omeškania však vzniká priamo zo zákona (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). To znamená, že žalovaný by v prípade platnosti tejto zmluvnej podmienky bol od spotrebiteľa oprávnený požadovať v súhrne sankcie za omeškanie vo výške presahujúcej limit stanovený nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., keďže popri úroku z omeškania by bol oprávnený požadovať aj zmluvnú pokutu. Posudzovaná zmluva v žiadnom svojom ustanovení nevyklučuje právo žalovaného na úrok z omeškania, ktoré vzniká spolu so vznikom peňažného dlhu už naplnením podmienok vyžadovaných § 517 Občianskeho zákonníka, bez existencie akéhokoľvek zmluvného dojednania. S poukazom na ust. § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

v spotrebiteľských zmluvách teda všetky sankcie, to znamená tak zmluvná pokuta ako aj úroky z omeškania, nesmú spolu prevýšiť limit uvedený v § 3a ods. 1. V tomto prípade však výška len zmluvnej pokuty bola stanovená ako spomínaný limit, resp. jedna jeho kumulatívna časť, keďže zmluvná pokuta bola dohodnutá vo výške priemernej hodnoty RPMN navýšenej o 10 % ročne, a teda nezohľadňovala výšku úrokov z omeškania ako ďalšej sankcie, na ktorý žalovaný má zákonný nárok podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V bode 8.3 zmluvy sa síce uvádza, že ak zmluvná pokuta dosiahne výšku istiny úveru je klient povinný uhradiť spoločnosti úrok z omeškania, avšak z formulácie bodov 8.1 a 8.3 nevyplýva, že by zmluvná pokuta mohla byť uplatňovaná len do výšky istiny úveru ako to vyplýva z § 3a ods. 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., keďže nie je možné vychádzať z toho, že veriteľ by si v takom prípade (teda ak by zmluvná pokuta dosiahla istinu úveru) zmluvnú pokutu už neuplatňoval z dôvodu, že by to bolo v rozpore s citovanou právnou úpravou. Posudzovanie neprijateľnej zmluvnej podmienky závisí od formulácie konkrétnej zmluvnej podmienky, či by teoreticky a teda objektívne mohla viesť k situácii spôsobujúcej jej neprijateľnosť, teda vedúcej k hrubej nevyváženosti vzťahu účastníkov zmluvy v neprospech spotrebiteľa. Z formulácie bodu 8.1 aj v kontexte s bodom 8.3 vyplýva možnosť uplatnenia zmluvnej pokuty aj úrokov z omeškania a to aj v prípade, ak zmluvná pokuta dosiahne istinu úveru, keďže ustanovenie o zmluvnej pokute nie je formulované tak, že platí len do doby pokiaľ zmluvná pokuta nedosiahne istinu úveru. Formuláciu dohody o výške zmluvnej pokuty považuje za problematickú vzhľadom na jej neurčitosť, keďže spotrebiteľ, aby sa dopracoval k výške zmluvnej pokuty musel by zisťovať pred každým omeškaním aká bola priemerná hodnota RPMN príslušného úveru za predchádzajúci štvrtrok v čase jeho omeškania, pričom táto výška priemernej hodnoty RPMN sa mení každý štvrtrok a dostať sa k daným informáciám aj pre priemerného spotrebiteľa je náročné. Už v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola priemerná hodnota RPMN 17,74 %, takže po pripočítaní 10 % zmluvná pokuta predstavovala až 27,74 % ročne a vzhľadom na limit trojnásobku úrokov z omeškania činila 15 % ročne, čo možno vnímať aj ako obchádzanie zákona, keďže sankčné úroky sú podstatne nižšie ako dohodnutá zmluvná pokuta, aj keď je nepochybné, že nie je vylúčené uplatnenie oboch týchto sankčných inštitútov popri sebe, ale rozhodujúce je to, aby boli v primeranej výške. V zmysle bodu 8.1 zmluvy žalovaný si uplatňuje zmluvnú pokutu z „dlžnej čiastky“, ktorá sa akumuluje každou nezaplatenou splátkou vrátane k nej prirátanej zmluvnej pokuty z predchádzajúcich období. Neprijateľnosť zmluvnej pokuty nespočíva v tom, že by obsahovala inštitút, ktorý právnou úpravou nepozná, alebo v rozsahu, ktorý právnou úpravou nepripúšťa, ani v tom, že by bola neplatnou podľa všeobecných ustanovení OZ. Ak by spotrebiteľ predmetnú zmluvnú pokutu chcel, alebo ju mohol ovplyvniť a bola by vykompenzovaná aj nejakou protihodnotou zo strany veriteľa, ktorý by dával do pomeru povinnosť dlžníka s nejakým právom alebo výhodou, tejto zmluvnej pokute zodpovedajúcou, mohlo by sa dôjsť k záveru, že sa nejedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ak však veriteľ za omeškanie okrem regulérnych úrokov uložil spotrebiteľovi aj ďalšiu sankciu za omeškanie, ktorú vo formulárovej zmluve nemohol odmietnuť, ak chcel úver získať, využil tým obchodník svoju mocenskú nadvládu nad spotrebiteľom. Mal len dve možnosti, buď úver prijať, s podmienkami stanovenými obchodníkom alebo úver neprijať. Na vyjednávanie nemal žiaden priestor. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky sa podľa § 53 ods. 1 OZ hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu od ktorej závisí a nielen podľa toho, akú absolútne najvyššiu sankciu zákonodarca pripúšťa alebo že určitý právny inštitút ako taký nezakazuje. Ak žalovaný ako dodávateľ nepredložil v konaní jediný dôkaz na preukázanie vedenia kontraktačného procesu s dlžníkom, potom po skutkovej stránke, ani právnej stránke konajúci súd pri hodnotení dôkazov ani nemôže dôjsť k záveru, ktorý prezentuje žalovaný a zamietnuť v tejto časti žalobu. Otázka individuálneho kontraktačného procesu preto patrí k podstatným skutočnostiam pri určovaní neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Zmluvná pokuta nielenže nebola individuálne dojednané, ale je aj neproporcionálna, na úkor spotrebiteľa. Vzhľadom na znenie a obsah napadnutej zmluvnej podmienky nemožno očakávať, že rozumný spotrebiteľ by s takouto zmluvnou podmienkou súhlasil, pretože sa jedná iba o jednostranné zvýhodnenie dodávateľa. Z napadnutej zmluvnej podmienky nevyplývajú žiadne „výhody“ alebo „protiplnenia“ pre spotrebiteľa, preto nemožno dospieť k záveru, že možno „rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní (viď rozsudok SD EÚ vo veci Aziz). Oprávnenie iba dodávateľa sankcionovať porušenie povinnosti zo strany spotrebiteľa a naopak absenciou oprávnenia spotrebiteľa taktiež si nárokovať zmluvnú pokutu v prípade porušenia zo strany dodávateľa, predstavuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Zmluvná pokuta je len jednostranná a týmto ustanovením sa sledujú len záujmy veriteľa na včasné plnenie dlžnej sumy zo strany dlžníka. Zmluvná pokuta bola dohodnutá len pre prípad omeškania dlžníka, nie však aj omeškania v plnení povinnosti veriteľa z čoho vyplýva, že porušenie

povinnosti dlžníka je sankcionované viac ako porušenie zmluvných povinností veriteľa. Za takéto porušenie zmluvného dojednanja môže veriteľ žiadať zákonné úroky z omeškania, v dôsledku čoho je zmluvná pokuta ďalšou (duplicitnou) sankciou za omeškanie. Čo sa týka neprijateľnosti zmluvnej pokuty, tak pre súdnu vec je rozhodujúce, aby existovalo hoci aj len jedno právoplatné rozhodnutie, ktoré určuje predmetnú zmluvnú podmienku za neprijateľnú a teda absolútne neplatnú. Žalovaný má zakázané používať predmetné zmluvné ustanovenie. Súdu je z jeho činnosti aj známy postoj žalovaného k judikovaným neprijateľným zmluvným podmienkam, ktorý nerešpektuje § 53a OZ a o to viac je žaloba na určenie neprijateľnosti predmetných zmluvných podmienok dôvodnejšia. O neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky už bolo súdmi Slovenskej republiky rozhodnuté pred mnohými rokmi a o jej neprijateľnosti súdy rozhodujú doposiaľ. Rovnakú zmluvnú podmienku určila za neprijateľnú aj Slovenská obchodná inšpekcia rozhodnutím č. P/0436/07/11 z 15.03.2012. Súdna kontrola štandardných formulárových zmlúv je postavená na absolútnej neplatnosti neprijateľných klauzúl. Je podstatné a rozhodujúce, že napádaná zmluvná pokuta v spotrebiteľskej zmluve je objektívne spôsobilá poškodiť spotrebiteľa. Je potrebné skúmať konanie žalovaného (dodávateľa a tvorcu zmluvných podmienok), ako si plnil svoje zákonné povinnosti, najmä postupovať s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní spotrebiteľského úveru.

9. Vo vzťahu k ďalšej NZP týkajúcej sa záznamu komunikácie uviedol, že konštatovanie žalovaného o prospešnosti tejto zmluvnej podmienky je absolútne zavádzajúce. Značná nerovnováha je daná samotnou skutočnosťou, že predstavuje nevyvážený pomer medzi zmluvnými stranami v procese dokazovania, keďže záznamami disponuje a vyhotovuje ich výlučne žalovaný, a teda predmetné zmluvné ustanovenie vedie k zásahu do princípu rovnosti zbraní v prípadnom spore. Žalovaný sa snaží navodiť dojem výhodnosti, avšak napadnuté zmluvné ustanovenie sleduje výlučne záujmy veriteľa, čo vyplýva priamo z textu napadnutej zmluvnej podmienky. Akákoľvek možnosť alebo prospešnosť pre spotrebiteľa z nej vôbec nevyplýva. Jedná sa o jednostranné zvýhodnenie dodávateľa na úkor spotrebiteľa, ktorým sa spotrebiteľovi taktiež podstatne sťažuje uplatnenie práva. Predmetná zmluvná podmienka umožňuje nepredvídateľné konanie dodávateľa spojené s neistým postavením spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu. Spotrebiteľ nemá vôbec na výber, či s touto zmluvnou podmienkou súhlasí alebo nesúhlasí, resp. iba čiastočne nesúhlasí. Nemá ju možnosť žiadnym spôsobom modifikovať a ani od nej odstúpiť. Ide preto o jednoznačný zásah do súkromia a práv spotrebiteľa, ak ešte ani nie je limitovaná časovo, teda je časovo neobmedzená. Táto zmluvná podmienka je dokonca formulovaná tak všeobecne, že môže ísť o akúkoľvek formu elektronickej komunikácie bez ohľadu, či spotrebiteľ ešte je klientom alebo ním už nie je. Takáto neobmedzená zmluvná podmienka je neprimeraná a zasahuje do osobných práv klienta. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky odvodzuje od generálnej klauzuly uvedenej v ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tým, že dodávateľ si vyhradil právo na zaznamenávanie komunikácie so spotrebiteľom a k jeho použitiu v spore, pričom spotrebiteľovi takéto právo zo zmluvy vôbec nevyplýva, ide o hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Toto ustanovenie zvýhodňuje iba dodávateľa v prístupe k dôkazom a uneseniu dôkazného bremena v prípade sporu so spotrebiteľom, čo zakladá neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Klient nemôže zasahovať do textu vyhlásenie klienta. Ak teda absentuje individuálne dojednanie takého širokého oprávnenia, tak ani odvolanie na bežnú obchodnú prax nemôže náležite obstáť, pretože sa tu vytvára nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súhlas formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou, navyše bez možnosti odmietnuť alebo ho odvolať, nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individualizovaný prejav vôle spotrebiteľa s úkonom. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-415/11 (Aziz) zo dňa 14.03.2013 a čl. 3 ods. 1 Smernice 93/13/EHS. Vzhľadom na znenie a obsah napadnutej zmluvnej podmienky nemožno očakávať, že rozumný spotrebiteľ by s takouto zmluvnou podmienkou súhlasil, pretože sa jedná iba o jednostranné zvýhodnenie dodávateľa, ktorý tieto nahrávky môže „zneužiť“ v prípadnom spore proti spotrebiteľovi. Z napadnutej zmluvnej podmienky nevyplývajú žiadne „výhody“ alebo „protiplnenia“ pre spotrebiteľa, preto nemožno dospieť k záveru, že možno „rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní“. Oprávnenie iba dodávateľa použiť tieto záznamy ako dôkaz voči spotrebiteľovi v spore a naopak absenciou oprávnenia spotrebiteľa nakladať s nimi a predložiť ich ako dôkaz, vzhľadom na následky vyplývajúce z týchto konaní, predstavuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. V snahe získať úver mu nezostávalo nič iné, len predtlač zmluvy ako celok podpísať.

10. Žalobca navrhol odvolaním napadnutý II., III. a IV. výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

11. Žalovaný v odvolacej replike uviedol, že zmluvná pokuta je limitovaná, a to nasledovne: a/ Zmluvná pokuta je vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. z dlžnej čiastky za každý aj začatý deň omeškania. b/ Výška zmluvnej pokuty sa rovná priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenej podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania navýšenej o 10 percentuálnych bodov ročne, pričom nesmie prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa uvedeného nariadenia vlády. Nakoľko zmluvné dojednanie vyslovene uvádza, že zmluvná pokuta je vo výške stanoveným nariadením vlády, je zrejmé že uvedené zmluvné dojednanie preberá znenie nariadenia. Nariadenie pritom uvádza, že sankcie podľa § 3a ods. 1 nariadenia (v konkrétnom prípade výlučne zmluvná pokuta) po dosiahnutí výšky poskytnutých peňažných prostriedkov umožňuje uplatňovanie výlučne úrokov z omeškania. Je preto zrejmé, že je stanovená mesačne maximálna suma zmluvnej pokuty (Výška zmluvnej pokuty sa rovná priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenej podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania navýšenej o 10 percentuálnych bodov ročne, pričom nesmie prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa uvedeného nariadenia vlády) aj kumulatívna výška zmluvnej pokuty, a to výška poskytnutých finančných prostriedkov. Tento strop určil zákonodarca a súd nie je oprávnený ho spochybňovať. Ust. § 3a nariadenia je kogentným ustanovením, nakoľko dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchýliť. Dohoda kopíruje zákonné znenie. Súd preto nemôže vysloviť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá takéto zákonné znenie kopíruje, nakoľko by porušil princíp trojdelenia moci, nakoľko by určil ako „neprijateľný“ priamo zákon. Žalovaný mal v úmysle uplatňovať si voči zmluvnému dlžníkovi zmluvnú pokutu, ktorá bola dohodnutá ako maximálna možná sankcia, teda žalovaný nemal v úmysle a ani si nemohol uplatňovať ďalšie sankcie. Uvedené obmedzenie stanovil tým, že výšku zmluvnej pokuty určil ako maximálnu sumu sankcie. Zároveň v bode 8.3. vyslovene dohodol, že úrok z omeškania bude uplatňovať až v prípade, ak zmluvná pokuta dosiahne výšku poskytnutých peňažných prostriedkov (istiny úveru). Žalobca vykonštruoval fiktívnu situáciu, kedy by si veriteľ uplatňoval zmluvnú pokutu aj úrok z omeškania, ale ide o nepreukázaný konštrukt, ktorý je v zjavnom rozpore so znením zmluvných ustanovení, ktoré jasne, zrozumiteľne a určito prezentujú úmysel veriteľa uplatňovať si sankcie len vo forme zmluvnej pokuty a až potom, ako jej výška dosiahne výšku poskytnutých peňažných prostriedkov uplatňovať si úrok z omeškania. Je úplne irelevantné, že uplatnenie úroku z omeškania umožňuje priamo zákon, nakoľko jeho uplatňovanie nie je povinné a žalovaný sa rozhodol pre uplatnenie zmluvnej pokuty, namiesto úroku z omeškania. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 1998 sp. zn. 1 Cdo 58/98. Žalovaný vyslovene uviedol, že sankciu si bude uplatňovať vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. z. Ak konštatoval, že si chce sankcie uplatňovať v súlade s týmto nariadením, nemožno prijať záver, že si zároveň dohodol uplatňovanie vyššej sankcie.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

13. Predmetom odvolacieho prieskumu, vychádzajúc z viazanosti odvolacieho súdu rozsahom i dôvodmi podaného odvolania, bolo posúdiť, či sa súd prvej inštancie dopustil žalovaným tvrdených väd rozhodnutia, a to podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, vychádzajúc pritom z konkrétnych dôvodov ako ich vymedzil odvolateľ v podanom odvolaní.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv

spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti, keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov, a teda sú svojvoľné a neudržateľné, a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

17. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

18. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd musí dbať tiež na celkovú presvedčivosť rozhodnutia, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

19. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

20. Je žiadúce dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

21. Rozhodnutie súdu, pokiaľ je ním rozsudok, musí obsahovať odôvodnenie v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada i so špecifickými námietkami strany sporu, niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Odôvodnenie má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho

bude preskúmať v dôsledku opravného prostriedku, t. j. musí byť preskúmateľné. O nepreskúmateľný rozsudok ide vtedy, ak dôvody neobsahuje alebo sú nezrozumiteľne podané.

22. V súvislosti s odvolacím dôvodom § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu.

23. Odvolací súd skúmal, či odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu dáva relevantnú odpoveď na otázky podstatné pre rozhodnutie prejednávanej veci a či tejto odpovedi nechýba vnútorná konzistencia, právna logika či dostatočné a zrozumiteľné vysvetlenie úvah konajúceho súdu.

24. Posudzujúc napadnuté rozhodnutie vo svetle námietok odvolateľa dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie má znaky nepreskúmateľnosti.

25. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštanície stranám sporu neozrejmil svoje myšlienkové pochody, zo skutkových zistení nevyvodil právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strany sporu nemuseli hľadať odpovede na nastolenú problematiku v rovine dohadov a tak, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť.

26. Napadnutý rozsudok obsahuje v bode 24., vo vzťahu k výroku II., zmluvnej pokute, len konštatovanie o tom, že umožňuje aj napriek možnosti zosplatnenia celého úveru aj možnosť duplicity sankcie (okrem úrokov z omeškania), spočívajúcej v navýšení zmluvnej pokuty. Ako ďalšie dôvody uviedol, že nebola individuálne dojednaná a že bola viacnásobne právoplatne judikovaná ako neprijateľná.

27. Pokiaľ ide o prvý argument uvedený súdom prvej inštanície ako dôvod neprijateľnosti zmluvnej pokuty, nestačí iba takéto strohý záver, vzhľadom k tomu, že zosplatnenie je legálnym inštitútom upraveným zákonom v prípade nesplácania splátok, § 565 Občianskeho zákonníka, tak ako aj úroky z omeškania, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a zmluvná pokuta, § 544 Občianskeho zákonníka. Zmluvná pokuta nie je v spotrebiteľských zmluvách výslovne zákonom zakázaná. Z uvedených dôvodov je preto potrebné rozhodnutie súdu, ktorým vyhlási zmluvnú pokutu v spotrebiteľskej zmluve za neprijateľnú zmluvnú podmienku riadne odôvodniť. Samotná skutočnosť, že zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve nebola individuálne dojednaná, nemá za následok, že ide o neprijateľnú podmienku. Rozsudky, na ktoré odkázal súd prvej inštanície, ktorými mala byť zmluvná podmienka ním vyhlásená za neprijateľnú, nie sú aktuálne vo vzťahu k prejednávanej veci. Ani jedným z rozsudkov uvádzaných súdom prvej inštanície nebola vyhlásená identická zmluvná podmienka ako v tomto spore za neprijateľnú.

28. Vo vzťahu k III. výroku rozsudku súdu prvej inštanície, zaznamenávaniu elektronickej komunikácie, súd prvej inštanície neuviedol podľa akého ustanovenia, akého písmena § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka ju vyhlásil za neprijateľnú, alebo iného zákonného ustanovenia. Neuviedol ani slovne zákonný dôvod jej neprijateľnosti. Predmetná zmluvná podmienka nezakazuje spotrebiteľovi zaznamenávať komunikáciu medzi ním a žalovaným, ani jej použitie v prípade reklamácie alebo sporu, preto nie je zrejme ako je veriteľ zvýhodnený oproti spotrebiteľovi.

29. Napadnutý rozsudok tak postráda vyčerpávajúce, argumentačne udržateľné a logickým spôsobom zdôvodnené, prečo považoval súd prvej inštanície zmluvné podmienky za neprijateľné.

30. Spôsob odôvodnenia rozhodnutia zvolený súdom prvej inštanície nespĺňa zákonné nároky na kvalitu súdneho rozhodnutia a odvolací súd musí prisvedčiť námietkam odvolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie postráda vlastné uvažovanie prvoinštančného súdu vo vzťahu k predmetu konania a k sporným otázkam namietaným odvolateľom. Nedostatky odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú takej intenzity, že tým zo strany súdu prvej inštanície došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces.

31. Odvolací súd vo vzťahu k absencii zákonného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dospel k záveru o dôvodnosti odvolania podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP, a preto napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštanície podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

32. Odvolací súd nezistil inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezistil akékoľvek pochybenie v procesnom postupe prvoinštančného súdu, pre ktoré by bolo nevyhnutné sa touto otázkou zaoberať. Žalovaný v odvolaní bližšie uvedenú odvoláciu námietku nekonkretizuje.

33. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo vyjadrení strany nevyplývajú ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

34. Súd prvej inštancie zistený skutkový stav zhrnul len v bode 10. odôvodnenia rozsudku, všeobecnými informáciami o poskytnutom spotrebiteľskom úvere, bez reflektovania na vec sa vzťahujúce podstatné údaje.

35. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (Najvyšší súd SR, sp.zn.7Cdo7/2010).

36. Vzhľadom na nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie, pre absenciu dôvodov, odvolací súd nemôže zaujať stanovisko k právnemu posúdeniu veci.

37. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude postupovať vo veci podľa právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v tomto uznesení, svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby odôvodnenie rozhodnutia zodpovedalo zásadám vyplývajúcim z ust. § 220 ods. 2 CSP, zaoberať sa podstatnými námietkami žalovaného. Neprijateľnosť zmluvných podmienok je potrebné zdôvodniť tak, aby bolo zrejmé podľa akého zákonného ustanovenia súd posúdil zmluvné podmienky ako neprijateľné, znenie zákonného ustanovenia je potrebné citovať v odôvodnení rozsudku a zistený skutkový stav, aj opísaný v odôvodnení rozsudku, adekvátne právne posúdiť aj v súvislosti s námietkami odvolateľa.

38. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).